

IGIELKA (4) *sb f*

e oraz a jasne.

sg N igielka (1). ◇ I igielką (1). ◇ pl G igiełek (1). ◇ I igielkami (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

Dem. od „igła” ‘ostro zakończony, cienki (metalowy), kłujący przedmiot’; acula Mącz, Cn; acuncula, acicula Cn (4) : [duszni nieprzyjaciele] w poduśkę mu którą pod głową miał/ igiełek natykali MurzHist Ov; Acula diminutivum. Igiełká. Mącz 3a.

a. *Przedmiot służący do przypinania (czegoś), szpilka (4) :*

Zwrot: »igielką przytykać« (1): Servia, May z kwiátkow/ álbo puřz álbo rownianka/ yákie pánnny panicóm do czapki ygielką przitikáya. Mącz 388c.

b. *Narzędzie do szycia (1) :*

Zwrot: »igielką wyszywać« (1): Są też tám [w Laponijej] rzemieřnicy miedzy imi/ ktorzy igielkámí wyřzy- wáią řzáty złotem. BielKron 294v.

Cf IGIELKI